

de H.C. Andrei

EXTRAPLANARII

EXTRAPLANARII

(Volum 2 din Vânătorii de Zei) de H.C. Andrei

– Stăpâne cineva doreşte să-ţi vorbească.

Îmbrăcat în robe somptuase din fir subţire aduse din îndepărtata Spaire, magicianul cărunt se întoarse nervos de la masa de studii. Servitorii săi ar fi trebuit să ştie că nu trebuie să-l întrerupă în mijlocul experimentelor. Îşi reţinu mânia în ultimul moment, nu dorea să piardă timp preţios pentru aducerea unui nou servitor prin multitudinea dimensiunilor.

– Cine îmi întrerupe studiile? întrebă cu voce şfichiuitoare

– Vrăjitorul Kalatin, stăpâne. A spus că este important. Vă aşteaptă în sala cristalelor. Hoghar rămase o secundă gânditor. Oare de ce nu îl contactase Kalatin prin mijloace

magice înainte să vină. Probabil se întâmplase ceva grav. Îi făcu semn servitorului să plece după care îşi asigură experimentele şi doar după aceea coborî către parterul vilei pentru al întâlni pe Kalatin.

Tânărul vrăjitor aştepta liniştit în sala cristalelor încercând să perceapă energiile sclipitoare care păreau să înoate în enormele faţete de cristal în diferite culori care acopereau toţi pereţii încăperii. Atinse cu mâna cristalul simţind magia de dedesubt. Întreaga cameră funcţiona ca un nod pentru energiile astrale. Formele luate de energii dănţuiau hipnotic ameninţând să-i ia minţile dacă le urmărea prea multă vreme. Kalatin ştia de capcana reprezentată de cameră, chiar Hoghar îi explicase cum funcţionează, şi era atent să nu se uite prea multă vreme la un cristal aparte.

– Kalatin, îmi pare bine să te vad; auzi din spate

Hoghar era înalt şi bine făcut, mai rar printre vrăjitorii care se ocupau mai mult cu cărţile şi pergamentele decât cu exerciţiile sportive, colegii săi şoşoteau pe la spate că îşi foloseşte vrăjile pentru a-şi agumenta forma fizică. Kalatin ştia prea bine că forţa magică emanată de mag era cu adevărat puternică, Hoghar era în jur de aproape 200 de ani şi nu dădea semne că ar vrea să se retragă, rivalii care îl provocaseră nu erau de găsit după ce-l înfruntau. Regele însuşi se gândea de două ori înainte de a i se împotrivi pe faţă.

– Mărite Hoghar, am veşti importante să-ţi comunic.

– Servitorul mi-a spus, dar ce poate fi atât de important încât să nu mă anunţi înainte. Kalatin îi suportă privirea tăioasă.

– Am primit o informaţie sigură. Există un vânător de recompense pe urmele tale.

– Asta nu e o noutate, mereu sunt vânători de recompense sau asasini pe urmele mele. Nu poate fi atât de important.

– Nu este vorba de un vânător de oameni obişnuit. Este cineva din afara planului nostru de existenţă, extraplanar. Şi nu este doar unul, din câte am aflat sunt mai mulţi.

– De la cine ai aflat?

– Sursele nu le pot dezvălui dar informaţia este adevărată. Am folosit o vrajă de adevăr asupra informatorului. Dacă ar fi minţit aş fi ştiut.

Vrăjitorul rămase pe gânduri. Vânătorii extraplanari erau o raritate, invocatorii aduceau creaturi şi fiinţe din alte dimensiuni prin procese lungi de adunare şi modelare a energiilor astrale însă de puţine ori se foloseau de asemenea puteri pentru a contacta lumi cu civilizaţii puternice. Le stătea în obicei să aleagă lumi barbare sau complet lipsite de inteligenţă.

Doar o dată mai venise un extraplanar după Hoghar, pe vremea când era tânăr şi atunci norocul chior îl salvase.

– Deci extraplanari. Îţi mulţumesc tinere mag, mă voi ocupa eu de el sau ei, fii fără grijă.

– Am vrut să te informez eu însumi mărite pentru a te avertiza şi pentru a-mi oferi ajutorul dacă este nevoie.

– Nu va fi necesar, sunt sigur. Te las acum căci trebuie să-mi continui experimentele. Kalatin nu avea nevoie de mai mult, părăsi vila condus de către doi servitori umani

până la poartă. Nu ştia de ce, dar de această dată jungla care străjuia fiecare parte a drumului până la poartă i se păru ameninţătoare, ascunsă, cum nu se mai întâmplase altă dată când îl vizitase pe Hoghar. Era adevărat, nu-l mai vizitase de mult timp, aproape doi ani. Şi părea schimbat cumva. N-ar fi avut rost să-i întrebe pe servitori, erau tăcuţi de parcă ar fi fost statui.

Drumul din piatră se termina odată cu linia de tufişuri ce limita pământurile lui Hoghar, de acolo şi până la oraş era doar drum de pământ. În general magicienilor nu le plăcea să locuiască în oraş, cei mai mulţi dintre ei locuiau în cartierul Închis împreună cu nobilimea. Alţii, ca şi Hoghar sau Kalatin, cărora nu le plăcea compania sau doreau să-şi desfăşoare experimentele în linişte trăiau în vile cu propietăţi întinse în jur,

departe de oraş. Cea a lui Hoghar era la două dealuri distanţă înspre est în timp ce a lui Kalatin era un pic mai aproape de oraş înspre Vest.

Ar fi putut să ocolească oraşul dar i se păru mai sigur prin oraş, încă se simţea urmărit, cu toate că o privire astrală în jur nu îi arătase nici un fel de urmăritori. Totuşi prefera locurile publice şi siguranţa dată de către miile de soldaţi şi zecile de magi încartuiţi în oraş. Odată trecut prin porţile duble şi zidurile de douăzeci metri înălţime se simţi mai bine.

Se afla în Cekar, cel mai civilizat loc din întregul regat Hu, locul de unde porneau porunci la peste zece milioane de oameni.

Coti pe lângă o piaţă, unde se vindeau şi cumpărau toate bunurile din regat, trecu prin mulţimile pestriţe ce se îmbulzeau de-a lungul Căii Imperiale şi apoi pe lângă Palatul Regal cu cele opt domuri masive pentru cele opt triburi care au colonizat regatul. Trecu în pasul lin al calului prin faţa Templului Soarelui, a flăcării astrale care ardea cu putere în mijlocul amfiteatrului care era templul de sute de ani şi ce apărase oraşul de primejdii arătându-le tuturor că Marele Zeu încă îi protejează.

Într-un târziu ajunse la marginea oraşului, trecând prin periferia mult mai puţin plăcută, văzând gunoaiele strânse în rigole şi oamenii bolnavi strângându-se în colţuri. Văzu şi câţiva vindecători ajutându-i dar ştia că erau prea puţini pentru mulţimea oamenilor sărmani trăind în mizerie. Trecu prin străduţele minuscule prin care calul său abia se putu strecura şi ieşi la o poartă mică. Soldatul de acolo îl cunoştea şi o deschise lăsându-l să iasă în afara zidurilor.

Partea de Est de lângă oraş era acoperită de pâlcuri de copaci şi trestii fiind aproape de o mlaştină întinsă. Drumul lui Kalatin îl aduse aproape de ea după care o luă în sus pe deal printr-o plantaţie de pomi fructiferi, către casa sa. Pomii nu erau în roade şi doar îngrijitorii îşi făceau veacul într-o mică cabană pierdută prin centrul livezii. Însă drumul vrăjitorului urma alt traseu, unul ce urca pieptiş dealul printr-o râpă lunguiaţă şi adâncă.

Tocmai trecuse de deal şi intrase printre pâlcuri copaci când în faţa sa sări un golem de metal.

Calul se ridică în două picioare în faţa apariţiei iar lui Kalatin îi fu greu să-l controleze. O umbră răsări practic din

pământ în spatele său pe şa şi-l trînti violent de pe cal. Reuşi să reducă, cât de cât, contactul cu solul rostogolindu-se şi mâinile începură să-i furnice. Magia îi venea singură în ajutor gata să-i distrugă inamicii. Trebuia doar să-i dea o formă.

O lamă îi prinse gâtul şi din spate o voce îi şopti la ureche.

– Linişteşte-te micule mag sau îţi vei întâlni Creatorul mai repede decât credeai.

Kalatin lăsă energia să se disipeze, nu dorea să simtă lama ce-i zgâria gâtul mai adânc în carnea sa. Golemul apăru lângă el şi-i prinse un fel de colar de gât. Chestia era groasă de un deget şi îi strângea gâtul într-o menghină de fier nelăsându-l să mişte capul aproape de loc. Rune înscrise în el îl făceau să pulseze într-un roşu demonic.

– Dacă încerci să foloseşti magia de orice fel îţi va părea rău – îi explică cel care îi pusese lama la gât, un tiefling - Te va electrocuta şi-ţi va anula magia. Şi ca să nu-ţi vină idei putem să o comandăm de la distanţă.

Cu uşurinţă golemul îl prinse de brâu şi-l puse la loc pe cal după ce-i legă mâinile. Şi o luară la pas către casa lui Kalatin. Proprietatea lui era mai mică decât a lui Hoghar şi era înconjurată cu garduri verzi de spini şi plante sugrumătoare. Un singur drum ducea de la poartă până la vilă şi în mod normal ar fi trebuit să fie păzit de către gărzile sale înarmate până în dinţi dar nimeni nu îi opri din drum. Tânărul aştepta ca vrăjile sale de protecţie să intre în acţiune, trăznete din ceruri să-i lovească pe ticăloşi şi lupi magici să-i rupă în bucăţi.

Dar nu se întâmplă nimic. Trecură nevătămaţi.

– Sper că nu te superi că-ţi folosim casa un pic; îi spuse golemul cu o voce înfundată

– Şi nu te îngrijora, am avut grijă de măsurile tale de apărare şi de servitori. Nu i-am omorât ci doar i-am trimis departe, magul nostru a avut grijă; îi explică tieflingul în timp ce ajunseră în faţa intrării principale

Casa era formată doar dintru-un corp principal masiv cu două etaje, construită pe vremea năvălirilor barbare şi hambare, grajduri răspândite în toate direcţiile. În mod normal o duzină de servitori ar fi trebăluit prin ele dar acum nu se vedea nici unul, poate tieflingul spunea adevărul.

La fel cum îl pusese în şa golemul îl apucă cu o mână şi-l depuse la pământ.

– Duc calul în grajd; bufni el şi plecă fără să mai aştepte un răspuns

– Nu prea vorbeşte mult dar e de treabă; tieflingul îl împinse către uşă pe Kalatin

În salonul principal al vilei îi aşteptau trei fiinţe instalate în jilţurile comfortabile acoperite cu blănuri fine ce făceau mândria lui Kalatin.

Cel ce stătea în jilţul din mijloc era un umanoid masiv cu piele de culoare întunecată dar plină de tatuaje albe, la fel ca şi ochii săi, în a lui mână un toiag din fildeş cu un sferoid negru la capăt. Când Kalatin fu împins în încăpere bărbatul se ridică şi-l întâmpină cu un zâmbet larg pe faţă.

– A, gazda noastră a ajuns. Îmi pare bine să te cunosc tinere vrăjitor şi îţi mulţumesc pentru comfortul casei tale. Sper că nu te superi dar aveam nevoie de o bază temporară pentru acţiunile noastre. Iar casa ta ne-a fost cea mai la îndemână. Nu te îngrijora nici unul dintre oamenii tăi nu a fosr rănit, doar i-am îndepărtat pentru o vreme.

Stăpânindu-şi cu greu furia Kalatin răspunse civilizat.

– Mă tem că sunt în dezavantaj domnule. Eu nu vă cunosc.

– Atunci am să mă prezint. Numele meu este Ossian şi sunt conducătorul acestor distinşi domni; cu braţul trasă un cerc larg incluzându-i pe toţi cei prezenţi în cameră; Pe Piatră l-ai cunoscut deja, mă refer la golem. Cel din spatele tău este Ras. Cel din dreapta mea este Alkanor, un magician respectat de către comunitatea elfilor întunecaţi. Pe cât poate fi cineva respectat de către întunecaţi. În stânga mea se află Taru, un vânător în tribul sau – fiinţa la care se referea avea aproape doi metri şi tindea spre reptilian, cu o mulţime de tatuaje şi picioarele care se îndoiau în cealaltă parte decât a oamenilor, purta o armură din pielea mai multor animale cu tot felul de vârfuri şi cuţite prinse în ea - De obicei lucrăm în echipe de câte cinci dar de data asta suntem şase. Ultimul membru a echipei îl supraveghează pe prietenul tău vrăjitoul de la care te-ai întors.

– Nu că m-ar interesa, dar de ce îl urmăreşti pe Hoghar? Are el multe păcate dar nu ştiu pe nimeni care ar putea să angajeze o echipă atât de numeroasă de extraplanari. Poate doar regele dar cred că el ar avea alte metode mai directe pentru a-l elimina.

– O întrebare extrem de delicată dar de vreme ce tot îţi

folosim casa cred că pot să-ţi spun. Vezi tu, amicul tău Hoghar este foarte ambiţios, vrea să ajungă mai puternic decât este acum. De fapt are gânduri de mărire care cuprind întreaga lume.

Kalatin se aşeză într-unul dintre jilţuri, iar Ossian îi urmă exemplul, Ras rămase în picioare în spatele jilţului:

– Nu pot să cred că Hoghar îşi face asemenea iluzii. Este puternic, dar mai există şi alţii mai puternici decât el în regat, chiar şi în Cekar. Şi chiar dacă magii nu îl vor putea opri armata va interveni şi orice magie ai folosi nu va fi deajuns împotriva miilor de soldaţi.

– Vrăjitorul nu este atât de prost, sau arogant, pe cât ai putea crede. Are aliaţi puternici. Putem doar presupune, dar se pare, că în timpul cercetărilor sale a găsit un mijloc de a contacta sackarizii. O rasă insectoidă veche care se extinde fără oprire. Din fericire pentru toţi sistemul lor de extindere este extrem de greoi. Fiecare nouă regină care se naşte este trimisă pe o lume unde se va dezvolta, dar o regină se naşte doar o dată la cinci sute de ani. Însă odată ieşită din coconul ei va naşte mii de larve care se vor dezvolta rapid, şi cea mai mare parte dintre ei vor fi războinici. În acelaşi timp regina deţine puteri psionice formidabile. Nimic de pe lumea asta nu va reuşi să li se opună. Şi nimeni de pe lumea asta nu ne-a adus, alţii care doresc distrugerea sacka ne-au angajat ca să-i oprim.

Ras interveni:

– Nu suntem siguri că amicul tău ştie totul despre aliaţii săi, dar nici nu ne putem permite să credem că ne va ajuta să-i oprim pe sacka. Ştim că puterile i-au fost amplificate cu energie de la regina încă nenăscută. Ceea ce-i face vrăjile mult mai periculoase şi îi întunecă mintea.

– Dar m-aţi lăsat să vorbesc cu el. Să îl previn. De ce?

– Magicianul va comunica telepatic prezenţa unor vânători de recompense extraplanari reginei din cocon. Care îşi va accelera procesul de creştere, îşi va îndrepta întreaga energie spre naştere şi va pierde controlul asupra energiei pe care o îndreaptă înspre magician. Acesta va deveni slab, îi vor rămâne doar puterile proprii. Binenţeles că Hoghar nu ştie acest lucru şi va fi descumpănit când îşi va pierde puterile. Atunci îl vom ataca şi vom distruge regina.

– Ceea ce nu înţeleg este de ce te-ai dus să îl previi. Am

împărţit informaţia mai multor magicieni dar doar tu te-ai dus să-l avertizezi. Nu pare genul de om care să aibă mulţi prieteni; se interesă Ossian

– Nu văd de ce ţi-aş răspunde; contră Kalatin

– Stai să văd! În afara faptului că te-aş putea omorî când am chef, sau ţi-aş putea provoca atâta durere încât ai ajunge să-ţi doreşti moartea; se amuză Ossian

Kalatin oftă:

– Prea bine. Am să-ţi spun. Acum câţiva ani când eram doar un junior în Ghilda magicienilor mama mea a fost luată de un demon. Hoghar a salvat-o din ghearele lui intrând în bârlogul demonului. Probabil a intrat acolo ca să-i ia puterea demonului şi nu ca să-mi salveze mama dar ea a fost salvată oricum. De atunci îi sunt dator.

– O datorie deci. O fiinţă cu onoare. Ce zici, vrei să ni te alături în distrugerea ameninţării care planează asupra lumii tale? Ne-ai putea fi de ajutor. Ai fost în vilă şi ştii unde sunt capcanele şi care sunt pericolele ascunse. Noi avem informaţii dar nu am reuşit să intrăm în vilă fără să fim detectaţi.

Kalatin îi privi cu atenţie:

– De ce te-aş crede? De unde să ştiu dacă spui adevărul?

– Asta e uşor de dovedit; îi spuse Alkanor şi se apropie de el, atingându-l cu palma pe frunte

Sute, mii de insectoizi înalţi de doi metri, asemenea unor furnici, năvăleau peste un oraş în flăcări, în timp ce cerul părea acoperit de alte mii de insecte zburătoare asemănătoare cu libelulele. Fiinţe cu patru picioare şi trei tentacole în jurul unui corp alungit li se împotriveau folosind arme care scuipau foc dar nu era de ajuns. Insectoizii îi rupeau în bucăţi, îi pulverizau cu magie, arme cu plasmă sau îi paralizau pentru a servi ca hrană mai târziu pentru larve.

Timpul păru să se accelereze, sezoanele treceau atât de repede încât totul devenise un blur. Când imaginea se opri în locul oraşului se găseau o mulţime de structuri organice gigantice cu zeci de mii de insectoizi care păreau a mâna din spate, ca nişte cirezi de vite alte mii din fiinţele cu corpuri alungite.

Cu dezgust Kalatin se desprinse de contactul cu mâna elfului întunecat.

Acesta îi explică:

– Nu se poate minţi în contactul mental, ceea ce ţi-am arătat este de pe una din lumile cucerite de către sacka. Dacă insectoizii încep să se îmulţească lumea vă este condamnată. Nu cred că asta vrei să se întâmple.

Kalatin se lăsă şi mai adânc în jilţ, simţise adevărul din mintea elfului întunecat. Insectoizii păreau formidabili. Cekar avea armate şi magicieni puternici dar dacă extraplanarii spuneau adevărul atunci era foarte posibil ca nici măcar Ghilda Magicienilor să nu li se poată împotrivi.

– Vă voi ajuta. Dacă mă vreţi alături de voi.

– Vrem. Nu-i aşa Alk? Ossian privi întrebător spre elful întunecat

– Mintea lui este deschisă pentru mine. Nu ne va trăda. Dar putem risca să luăm cu noi un novice într-o asemenea încleştare.

– Să apelam la autorităţi, sunt sigur că regele va pune la dispoziţie o triadă de magi şi un detaşament de gărzi; sări din jilţ Kalatin

– Autorităţile vor acţiona încet, dacă vor acţiona. Şi atacul trebuie să fie curând şi la timpul exact. Şi s-ar putea ca unii din aliaţii tăi să ne trădeze. Este mai bine să lucrăm singuri. Aşa suntem obişnuiţi. Şi suntem foarte buni la ceea ce facem.

– Şefu; îl întrerupse Ras; Kari a dat semnalul. Protecţiile din jurul ţintei încep să slăbească.

– Să trecem la treabă!!!!! hotărî Ossian; Dar mai întâi să te scăpăm de colar. Vom avea nevoie de magia ta.

Golemul plecă să aducă caii în timp ce ceilalţi vânători îşi puneau la punct echipamentul. Kalatin apucă să ia câteva lucruri din cuferele sale, amulete protectoare şi altă îmbrăcăminte, un costum de zale fină care îi oferea o protecţie în plus faţă de armele normale. Desagi bine burduşite au fost aranjate pe spinările a doi cai zdraveni în timp ce ceilalţi încălecară şi se înfăşurară în mantii lungi ce îi acopereau complet nelăsând să se vadă cum arătau cu adevărat.

– Vom ocoli oraşul, nu vrem să atragem atenţia; spuse morocănos Ossian după care se puseră în mişcare

Golemul mergea pe lângă cai, nu exista vre-unul care să îi poată suporta greutatea cu uşurinţă. Călătoriră în linişte, cu toţii erau tenşi.

Kalatin încercă să lege o conversaţie cu tifelingul dar

acesta îi răspunse scurt şi îi făcu semn să tacă. Aşa că tânărului mag nu îi rămase decât să călărească în tăcere pregătindu-şi puterile magice pentru bătălia aşteptată de către mercenari.Personal spera că nu se va

ajunge la conflict deschis, că Hoghar putea fi convins că face un lucru periculos pentru întreaga lume.

Pe măsură ce se apropiau de pământurile lui Hoghar cu toţii deveneau mult mai atenţi. Alkanor îşi extinse simţurile sondând împrejurimile. Pentru el până şi scânteia de viaţă dintr-o vrabie era ca o flacără arzând ca soarele, imposibil de ascuns. Dar la fel putea fi vorba şi despre Hoghar, deoarece magii din Cekar foloseau vrăji de simţire a intruşilor. De aceea mercenarii se învăluiră într-o serie de forţe magice complexe care îi ascundeau de orice supraveghere magică.

Îşi aleseseră drumul prin pâlcuri de copaci sau terenuri acoperite de desişuri şi ajunseră la proprietatea lui Hoghar din partea opusă intrării principale. Aici desişurile se apropiau la cel puţin un kilometru de zidul masiv din piatră care delimita curtea.

La marginea unui desiş, era priponit un cal de culoare albă şi nu departe stătea, ascunsă de desiş o femeie purtând un elaborat costum de camunflare optică care o făcea aproape invizibilă. Când îi văzu pe vânători le facu semn să se apropie şi se ridică să-i întâmpine.

– Aveţi grijă, priponiţi-vă caii în desiş şi fiţi atenţi. Din când în când mai trec observatori a insectelor. Nu văd ei chiar bine dar mişcarea le atrage atenţia.

Kalatin observă că femeia purta ceva asemănător unui monoclu pe ochiul drept. Care strălucea în verzui. Şi acum era îndreptat spre tânărul vrăjitor. Ossian observă privirea şi se grăbi să-l prezinte.

– Kari el este Kalatin, un tânăr vrăjitor din această lume care s-a hotărât să ne ajute.

– Una dintre momelile noastre. Ossian, ştii bine că ceea ce facem nu e treabă de copii. Jignit Kalatin nu se putu abţine.

– Nu sunt copil iar puterile mi le-am dovedit în zeci de dueluri cu alţi magicieni.

– Ha, dueluri între magicieni. Ne aşteaptă luptă nu distracţie; replică luptătoarea

– Dacă am putea trece peste momentele de atmosferă aş

vrea să ştiu care e situaţia; le-o tăie Alkanor

Râsul golemului, amuzat de scenă, răsună asemenea unui sforăit de cal aşa că Ossian interveni.

– Gata. Avem treabă de făcut. După ce terminăm va fi destul timp pentru distracţie. Luptătoarea deveni imediat profesională şi dădu raportul.

– Mi-am schimbat poziţia de trei ori acoperind intrările şi spatele proprietăţii. Nici un fel de trafic pe poarta principală în afară de câţiva călăreţi, servitori plecaţi în oraş cu treburi. Ceea ce am reuşit să văd în interiorul curţii a fost la fel de plictisitor, nici o mişcare în jurul casei în afara unor garzi umane. Odată ce protecţiile magice au început să slăbească am reuşit să văd forme trecând prin junglă, forme insectoide. N-am văzut decât patru dar probabil sunt mai mulţi. Sunt o mulţime de protecţii magice în jurul proprietăţii, vor fi greu de desfăcut.

– Nu vor fi o problemă; Alkanor studiase proprietatea şi designul vrăjilor care o apărau; Pot desluşi forme sub pământ.

– Probabil insectoizi de gardă care s-au îngropat în jurul clădirilor. Devin previzibili; rânji Ossian

Piatră se scărpină în cap, scotând un scîrţâit sfâşietor.

– Dar dacă ştiu că au vânători din alte planuri după ei nu îşi vor schimba strategia?

– Nu, insectele inteligente au o gândire rigidă. Iar sacka sunt printre cei mai încuiaţi. Şi oricum, deja ar trebui să fie influenţaţi de către creşterea avansată a reginei. Probabil sunt agitaţi.

– Deci. Când atacăm? Ras descărcase echipamentele de pe cai şi le aranjase într-o mică gramadă.

– Imediat ce terminăm pregătirile. Kalatin, ceilalţi ştiu ce au de făcut. Tu vei sta aproape de Alkanor şi vei face exact ceea ce îţi spune. Ai înţeles!

– Da. Şefu!!!

– Să ne înarmăm!!! Alkanor cotrobăi prin una dintre desagi şi scoase două sceptre magice frumos lucrate şi

împodobite cu rune, unul dintre ele i-l aruncă lui Kalatin.

– O să-ţi folosească. Îţi amplifică puterile magice; îi explică el

Mai scoase din sac nişte tuburi lungi de un cot cu un fel de mâner la unul dintre capete. Fiecare dintre ei luă unul iar Kari luă unul în plus.

– Îmi plac fulguratoarele; zâmbi ea când Ras o privi întrebător

– Sunt arme de ultim resort. Fiecare poate trimite un fulger de mare putere, dar doar unul singur. Noi folosim fulguratoarele când nu mai avem altceva. Şi sunt simple de folosit, doar apeşi aici şi trage; îi explică Alkanor lui Kalatin care tot învârtea tubul

Şi alte obiecte au fost scoase din desagi. Flacoane conţinând diferite lichide, elipsoide de piatră denumite de Ras pietre-de-foc, care conţineau forţa unei vrăji sferă de foc, baghete magice, confiscate imediat de Alkanor şi Ras. Ras se înarmă cu mai mulţi cilindri scurţi şi groşi pe care îi prinse la centura lată pe care o purta în jurul brâului. Apărură şi câteva amulete, inele şi brăţări armură-de-mână.

– Noi toţi purtăm deja apărări; îi spuse Alkanor; Aşa că ar trebui să te echipăm si pe tine cu ele.

– Am deja; răspunse tânărul mag cekar arătându-i o amuletă purtată în jurul gâtului care semăna cu un cerc înflorit; mă protejează împotriva atacurilor magice

– Da, dar acum eşti cu noi. Şi nu ne permitem echipament prost care să ne pună viaţa în primejdie. Aşa că ia ce-ţi ofer.

Îi prinse o armură de mână pe braţul drept, avea îmbibată vraja de scut în ea, o vrajă permanentă care îl apăra pe purtător tot timpul. Amuleta în formă de şarpe îi întărea rezistenţa la forţele magice în timp ce inele în bandă albastră urma să-i confere piele la fel de rezistentă ca scoarţa de copac.

Între timp Taru strânsese toţi caii într-un singur loc, plantase o ţepuşă scurtă lângă copac şi aştepta ca ceilalţi să termine cu echipatul. După ce Kari îşi armă arbaleta şi Piatră termină de aranjat lucrurile în desaga de pe spatele său, desagiile, acum mult mai uşoare fură puse înapoi pe cai.

– Dă-i drumul; comandă Ossian după ce se retraseră toţi de lângă cai Taru rosti cuvintele necesare şi vraja din ţepuşă se activă, invizibilitatea înconjură caii

făcându-i imposibil de găsit şi astfel în siguranţă până ce mercenarii îşi terminau misiunea.

Proprietatea lui Hoghar era înconjurată de un zid gros mult mai înalt decât cel ce înconjura proprietatea lui Kalatin, făcut din piatră tare de râu şi înforţat de magie. Şi dacă îl treceai nu prea câştigai mult deoarece trebuia să traversezi o junglă încâlcită

pentru a ajunge la vila propriu-zisă. Poveşti de plante care ţâşneau încercând să devoreze trecătorii sau animale uriaşe care se lăsau printre liane circulau prin Cekar şi mercenarii, bine informaţi, nu doreau să încerce o cale atât de anevoioasă.

Aşa că se hotărâseră să folosească drumul secundar pentru a ajunge la reşedinţă. Ascunşi sub vrăjile lui Alkanor ajunseră nevăzuţi până la poartă. Dar odată ajunşi acolo trebuiau să treacă la acţiune directă.

– Sunteţi gata? întrebă Ossian Capete înclinate şi da-uri mute îi răspunseră afirmativ.

– Atunci să începem. Alkanor, Piatră, Kari, Kalatin şi Taru veţi înainta spre reşedinţă în timp ce eu şi Ras vom pune în aplicare a doua fază a planului. Aţi înţeles?

Din nou răspunsuri afirmative.

– Alkanor, poţi începe. Magul elf întunecat ridică palma spre poarta de patru metri care îi domina şi la porunca

sa o învolburare magică o smulse din loc aruncând-o cât colo.

– Te dai mare; mormăi Piatră şi păşi în interiorul proprietăţii

– Aveti grijă la...; mai apucă Kalatin să strige înainte ca salba de trăznete să cadă asupra lor din înaltul cerurilor

Şi fiind absorbite în sfera albăstruie care înconjurase mercenarii.

– Puterea vrăjilor lui este slabă; Alkanor coborî sceptrul dar sfera redeveni vizibilă oprind o cascadă de foc de la ai înăbuşi

Nici nu făcură trei paşi de-a lungul drumului pietruit când zeci de fiare sălbatice ţâşniră din jungla ce străjuia calea dizolvându-se ca iluziile ce erau la semnul lui Alkanor. Jungla lăsă să scape şi alte sunete, răgete ciudate, strigăte de bătălie primitive. Însă nimic nu se arătă.

– Echipă, ştiţi ce aveţi de făcut; le strigă de la poartă Ossian Piatră se mulţumi să ridice pumnul în semn afirmativ şi se poziţionă în fruntea echipei.

Kari lua partea dreaptă, Taru cea stângă în timp ce Alkanor era în spatele lui Piatră urmat de Kalatin. Înaintară cu simţurile pregătite, fără grabă. Nu avea rost să se grăbească, chiar şi dându-i timp magului din vilă să se pregătească, fără puterea insectoizilor Alkanor era sigur că va putea trece de

apărarea lui.

Parcurseseră mai mult de jumătate din drum când Alkanor deveni tens.

– Atenţie băieţi, şi fete – se grăbi să adauge când văzu privirea ucigătoare venind de la Kari – avem musafiri.

Rupând crengi şi liane trolul sălbatic ieşi din junglă învârtind o ghioagă ghintuită cât un copac. Urlând ridică ghioaga gata să lovească.

– E al meu!!; Piatră prinse ghioaga în plina viteza cu o mână în timp ce cu cealaltă îi trimise un pumn în piept

A fost ca şi cum un elefant în plină viteză s-ar fi ciocnit cu un perete de paie. Trolul zbură ca un proiectil înapoi în padure cu mai multe oase rupte. Chiar şi cu puterile regenerative ale trolului probabil avea să-i ia ceva timp să se refacă. Dacă încă mai era în viaţă.

– Nu e rău; se mândri Piatră

– Te dai mare; Alkanor ridică sceptrul şi o sferă de foc incendie pădurea unde aterizase trolul

– Dacă trolii vor fi cel mai mare obstacol care ne stă în cale suntem salvaţi; ironică Kari trecu pe lângă ei şi-şi continuă drumul urmată de Taru care clătina capul în semn de dezaprobare

Alte două creaturi îi atacară până să treacă de junglă. Un fel de şarpe cu două capete care fu spulberat de săgeţile luminoase din arbaleta pe care o purta Kari şi o creatură ciudată, cal cu cap de demon şi dinţi de rechin. Taru o interceptă înainte să-l atace pe Kalatin şi-i împlântă cuţitele magice direct în cap.

Casa lui Hoghar se ridica asemenea unei fortăreţe direct în faţa lor, îi despărţea doar o fâşie lată de pietriş şi câteva plante decorative aşezate de-a lungul pereţilor.

Magia lui Alkanor îl avertiză dinainte de mulţimea atacatorilor care se îndreptau spre ei.

– Vin; strigă Alkanor ca toţi ceilalţi să îl audă

– Plan Ridicatea? strigă înapoi către el Kari

– Da; încuviinţă magul şi strigă tare; RIDICATEA!!!! Ceilalţi doi mercenari ştiau exact ce însemnă şi se traseră aproape de elful întunecat,

Kari îl apucă pe Kalatin şi-l trase de umăr.

– Vino aici, în câteva secunde vom fi în aer. Şi pregăteşte

o sferă de foc.

– Ce? făcu tânărul cekar dezorientat

– Fă ce-ţi spun!

Alkanor avu doar bătăi de inimă să-şi pună planul în aplicare, noroc că pregătise vraja. Alb-albăstrui discul de energie apăru sub picioarele lor şi îi ridică în văzduh, la cel puţin şase metri înălţime.

Tocmai la timp. Soldaţi, servitori înarmaţi, creaturi sângeroase năvăliră din toate direcţiile conduse de ucenici magi. Şi rămaseră pe loc, uimiţi, ţinta lor le scăpase din mâini.

Mercenarii însă nu pierdură timpul. Kari luă la ochi pe unul dintre ucenici şi săgeata luminoasă îi sparse protecţiile găuriindu-i capul. Taru arunca cuţite doborând servitorii.

Kalatin fusese dezorientat de ridicarea bruscă de la sol dar se ţinuse bine pe disc, acum lăsă forţele magice să curgă de-a lungul braţelor sale, magia se formă cu uşurinţă, avea destulă experienţă cu astfel de vrăji şi bulgărele arzând părăsi vârful degetelor sale îndreptându-se către cârdul de soldaţi rămaşi. Transformându-i în torţe umane.

Alkanor pregătise ceva mai puternic, la vârful sceptrului său, o sferă luminoasă alb-albastru se formă şi zbură către sol unde explodă cu forţa unei nove. Unda de şoc pulveriză toţi adversarii dar prinse şi platforma pe care stăteau mercenarii spulberând-o.

Alkanor şi Kalatin îşi controlară căderea cu ajutorul magiei aterizând lin, Kari căzu asemenea unei pisici şi se rostogoli fără să păţească ceva, Taru formă un fel de câmp care îl prinse oprindu-i căderea, în timp ce Piatră doar căzu.

– Ai grijă; strigă golemul la Alkanor în timp ce-şi trăgea cu greutate picioarele din groapa pe care o făcuse

– Hei, îmi pare rău; zâmbi şmechereşte Alkanor evaluând pagubele pe care le făcuse explozia

Formase un crater considerabil, distrusese toţi duşmanii, şi distrusese o parte din zidul casei căscând găuri către mai multe încăperi.

– Cred c-am terminat cu apărătorii amicului vrăjitor; râse Kari scuturându-se de praf dar ameninţându-l cu degetul pe elful întunecat

– Acum ne rămân doar insectoizii; Taru rămânea alert cu suliţele scurte pregătite

– Şi ei sunt cel mai periculoşi.

Alkanor arătă cu degetul o gaură din zid şi-l întrebă pe Kalatin

– Poţi să lansezi o sferă de foc pe acolo.

– De ce?

– Nu pune întrebări în mijlocul luptei; i-o reteză elful întunecat; Dar ca să înţelegi trebuie să-i scoatem la luptă aici, afară, unde nu au avantajul terenului, a casei, pe care ei o cunosc mai bine.

Ridicând sceptrul tânărul lansă bulgărele arzând direct în spărtură, explozia de foc rupând în bucăţi peretele şi stâlpi de granit.

Un slujitor dezorientat apăru în intrândul lăsat de o uşă smulsă cu o suliţă lungă în mâini, poate era nebun sau chiar credea că îi putea opri. Piatră nici măcar nu-l băgă în seamă aruncă un cuţit în direcţia lui. Forţa din spatele aruncării împinse lama prin stomacul slujitorului şi ieşi prin spate. Un al doilea slujitor non uman cu spadă se opri speriat dar Kari îl ucise repede cu un vârf luminos din arma ei ciudată.

Cei cinci mercenari nu avură timp să se bucure, pământul sub picioarele lor începu să tremure de parcă ar fi fost cutremur.

Isectoidul ţâşni din sol la doar câţiva paşi de Kari. Înalt de doi metri şi semănând vag cu o furnică fiinţa avea patru braţe superioare înarmate. Două dintre ele erau lame lungi, celelalte două ţineau un lansator de flăcări a cărui butelie se afla prinsă pe spatele-i lat.

Un şuvoi de flăcări se revărsă peste Kari.

Fiind deflectat de ovalul argintiu pe care Alkanor îl interpuse între cei doi.

– Piatră!!!! urlă Alkanor ştiind că dacă insectoidul ar fi împroşcat foc în toate părţile nu l-ar fi putut opri

Golemul i-o luase înainte, smulse de pe spate un tub gros cu partea din faţă ca o pâlnie şi un proiectil lunguieţ spirală prin aer lovind creatura în partea stângă a toracelui. Suflul exploziei o rupse în două.

– Atenţie; strigă Taru

Avertismentul nici nu avu timp să fie perceput înainte ca un alt insectoid să năvălească de după casă. Era atât de rapid încât Kari de-abia reuşi să lanseze o rază iar Taru să arunce una din suliţele sale. Fără să-l oprească, această creatură fiind un

gardian împlătoşat într-o armură complicată. Şi înarmat pe măsură, proiectilul de plasmă din arma sa împrăştiindu-se pe umărul lui Piatră şi găurindu-l.

Însă Piatră era şi el blindat, aproape indestructibil aşa că nu simţi lovitura cum ar face-o un om.

Alt braţ al insectoidului, crescut într-o lamă ascuţită, tăie spre faţa lui Kalatin care reacţionă instinctiv sărind la o parte şi rostogolindu-se cât mai departe de ucigaşul cu şase picioare.

Frustrat războinicul scoase un sunet ascuţit ca a unui greier şi scuipă o plasă lipicioasă peste trupul tânărului mag.

Piatră îşi revenise şi îi sări în ajutor intrând ca un taur înfuriat în flancul insectoidului rupându-i două picioare răsturnându-l pe o parte. Pe pumnul drept purta o mânuşă de luptă care odată activată formă un câmp distrugător în jurul pumnului. Pumn cu care lovi cu forţă zdrobitoare toracele descoperit exact între plăcile blindate. Fluidele corporale ale insectei îl improşcară pe golem din cap până în picioare.

Gardianul insectă rezistă, era extrem de puternic, lăsa arma din gheare şi-l prinse pe Piatră încercând să-l arunce de pe el. Cu toate că Piatră avea corpul unui golem mintea sa nu-şi pierduse agerimea, în mâna îi apăru un disc gros de vre-o cinsprezece cm în diametru pe care îl băgă adânc în insectoid.

După care îi dădu drumul şi se dădu cât mai departe posibil.

Insectoidul îşi reveni şi chiar cu două picioare rupte reuşi să se ridice îndreptând o armă către mercenari. Nu apucă niciodată să tragă, toracele începu să-i tremure. Mina din burtă, căci mină era discul lui Piatră, se activase şi explodă.

Chiar şi fără cea mai mare parte din corp braţele gardianului încă se mişcau din reflex. Kari îi trase două vârfuri în cap terminându-i creierul definitiv.

– Nu glumeai când ai spus că sunt tari; Kalatin se curăţă cu ajutorul magiei de restul plasei lipicioase care îl ţinuse lipit de pământ

Alkanor nu răspunse, era ocupat cu distrugerea ultimelor urme ale vrăjilor protectoare din casă când simţi o adiere magică intensificându-se. Ca o ceaţă invizibilă pentru ochii mortalilor se aduna, îngroşându-se, devenind un zid protector al casei.

Magia nu provenea de la magicianul cekar.

Era diferită. Primitivă. Putere nerafinată care însă i-ar fi distrus la fel de simplu ca o vrajă a morţii odată ce devenea destul de puternică.

Regina. Gândul îl îngrozi pe elful întunecat. Nici nu ieşise din coconul ei şi accesul la magie în stare pură era cu mult mai mare decât anticipaseră ei. A naibii informatori, le va arăta el când se vor întorce pe Dorad.

– În casă. Imediat! le poruncii celorlalţi

– Înainte ai spus să stăm afară; uimit Kalatin nu ştia ce să creadă

Kari însă îl apucă de umăr şi-l trase după restul grupului care deja intra în casă, Piatră deschizându-le drum, lărgind gaura din perete cu un pumn bine ţintit.

Camera unde se strecuraseră aventurierii era de dimensiuni reduse şi plină de sfărmături de la peretele explodat şi apoi de la dărâmăturile stârnite de Piatră. Kalatin nu o recunoscu, nu mai fusese în această parte a casei.

– Două minute de repaus; Alkanor trasă două semne arzătoare prin aer şi bula de forţă îi înconjură, protejându-i pentru câteva minute

Magia Sanctuarului proteja pe oricine se abţinea de la orice tip de agresiune şi stătea liniştit. În schimb te făcea invizibil pentru oricine din exterior. Şi nu doar invizibil ci şi complet intangibil. Perfectă pentru a-ţi trage răsuflarea.

Piatră scoase din taşcă un boţ de material nedefinit şi-l aplică pe locul unde fusese lovit.

– Katomaran…….; imediat ce cuvântul fu rostit materialul prinse viaţă proprie, modelându-se, acoperind locul distrus

– - Într-o zi o să ai nevoie de ceva mai mult decât clay să te refacă; Taru se mişcase metodic presărând prafuri pe lamele scurte şi pregătindu-şi cuţitele de aruncat.

Alkanor se aşeză lângă Kalatin, sprijinindu-se de perete.

– Ai grijă tinere, de acum înainte începe greul. Ai făcut greşeli, ai pus întrebări nela timpul lor. În luptă nu este timp de întrebări. Eu command în lipsa lui Ossian. Dacă îţi spun ceva atunci să o faci. Lucrăm ca o echipă. Altfel ne pui în pericol vieţile.

Kalatin îşi lăsă capul jos, tăcut, împletind magie, întărindu-şi armura-fantomă.

– Nu o lua personal; Kari îl înlocuise pe Alkanor lângă el

– Am greşit. Vă încetinesc. Ai văzut şi tu. Mai bine stăteam acasă.

– Bah. Dacă Ossian sau Alkanor nu vedeau ceva în tine nu te luau cu noi. Dă tot ce poţi şi va fi în regulă. Şi ascultă-ne. Suntem împreună de, ... oare câte misiuni? Hei Taru, şopârlă bătrână, tu ai memorie bună. De cât timp suntem împreună?

Taru şuieră.

– Zece misiuni de lungă durată. Şi câteva misiuni scurte. În timp uman cred că vre-o trei ani. Şi doar două misiuni ratate.

– Vezi Kalatin. Am trecut prin multe. Şi am scăpat. Dacă ne facem treaba bine scăpăm şi de aici. Şi ne îndeplinim misiunea; luptătoarea îl bătu uşor pe umăr în semn de încurajare

Alkanor era cu spatele la ei simţind câmpurile magice din casă, urechile agere prinseră tot ce spusese Kari.

Dacă ar fi fost atât de simplu. Vrăjitorul era printre primii care i se alăturaseră lui Ossian. Trecuse ceva vreme de atunci. Şi câţiva prieteni. Asta nu-i spusese Kari tânărului. De cei care îşi pierduseră viaţa pe drum. Prieteni care deveniseră amintiri. Şi nu erau puţini. Mai ales în acea misiune blestemată în adâncul Abisului.

Scutură capul risipind gândurile. Trebuia să se concentreze pe prezent. Îşi lăsă simţurile să exploreze. Chiar şi cu Sanctuarul reducând posibilităţile de detectare simţea prezenţa a cel puţin trei soldaţi insectoizi în încăperile alăturate. Zâmbi. Probabil insectoizilor le convenea la fel de puţin să lupte în structuri construite pentru oameni în loc de tunelele lor comfortabile.

– Atenţie prieteni, avem insectoizi în încăperile alăturate; avertiză restul echipei Pe toţi demonii din Abis, magia era confuză, simţea prezenţa unui legător de vrăji

sackariz dar nu putea fi sigur. Şi dacă ar fi folosit vrăji mai puternice Sanctuarul ar fi colapsat. Oricum avea să dispară de la sine în scurt timp. Dar avea o idee.

Le-o împărtăsi şi celorlalţi.

Exact la timp, Sanctuarul pierdu din putere şi se dizolvă.

Lăsându-i deschişi unui atac.

******* La marginea proprietăţii Ras şi Ossian aşteptau la adăpostul vrăjii de invizibilitate. Ras stătea în picioare, atent la împrejurimi în timp ce masivul cu piele neagră se aşezase jos cu picioarele încrucişate. Mintea sa căuta spărtura care le-ar fi

permis să treacă la a doua parte a planului lor. Spărtură care încă nu apăruse.

– Intrăm? întrebă Ras nerăbdător

– Încă nu. Prietenii noştri vor trebui să le mai distragă atenţia un pic.

– Sper să fim la timp. Ras, tiefling, provenit dintr-o mamă demon şi tată vrăjitor, ştia despre ce vorbeşte. Cu

mult timp înainte, înainte de a se alătura aventurierilor participase în două războaie ale mohavilor şi elfilor întunecaţi împotriva lor. Au fost războaie brutale, sute de mii de morţi de fiecare parte. Pentru elfii întunecaţi a căror vieţi erau atât de lungi încât puteau fi măsurate în milenii s-au dovedit un dezastru, atâţia morţi, pierderi imposibil de înlocuit. A fost nevoie de întreaga Frăţie a Asasinilor ca, într-un ultim atac să o distrugă pe regina sackrariziilor.

Doar 100 din cei 1000 de asasini au supravieţuit. Elita Frăţiei Asasinilor îşi găsise sfârşitul în acea zi nefastă. Ras fusese cu ei şi ura încă clocotea în el. Mângâie lama pumnalului, în curând ea va gusta din viaţa insectoizilor. Se va răzbuna distrugându-le ce aveau mai preţios.

Regina lor.

*****

Patru pietre de foc zburară din cameră în încăperile alăturate. Două în fiecare.

Şi explodară înainte ca insectoizii să poată ataca. Transformând totul într-o baie de foc. Distrugând ambuscada sacha.

Alkanor zâmbi din spatele scutului azuriu pe care îl ridicase pentru a proteja aventurierii. Planul său funcţionase, la fel şi pietrele-de-foc. Insectele nici nu ştiuseră ce-i lovise. Devenea prea cald ca să mai stea prin jur, mobila luase foc şi o parte din pereţi colapsaseră.

Kalatin îl prinse de umăr.

– Pe acolo; zise el arătând o gaură din perete care dădea într-un coridor scăpat întreg de suflul exploziilor; îmi amintesc unde dă.

– Să mergem; încuviinţă magul Aventurierii, apăraţi de magia azurie trecură prin gaura peretelui, lărgită de Piatră şi

trecură prin coridorul prost iluminat pentru a ajunge într-un salon enorm cu o serie de statui pe fiecare parte.

– Sala cea mare de mese; explică Kalatin; Dacă o luăm pe acolo; arătă o uşă acoperită de simboluri magice; putem ajunge la laboratorul lui Hoghar.

Răspunsul fu înecat în şuieratul de avertisment a lui Taru care sărise la o parte din faţa unui trio de războinici sacha blindaţi. Şi bine înarmaţi.

O globulă de plasmă verde ca o gogoaşă trasă dintr-un lansator greu îl izbi pe Alkanor aruncându-l în perete ca o cârpă. Kari fu şi mai nenorocoasă, aflată direct în calea soldatului cu şase picioare, lama braţ îi trecu prin armură şi umar ţintuind-o în aer. Kalatin acţiona aproape din instinct, proiectile albastre îi zburară din palme rupând braţul insectoidului şi distrăgându-i atenţia de la Kari.

La stânga sa Piatră se luase la trântă cu ultimul războinic prinzându-i braţele cu arme plasmă, cele de care îi era cu adevărat frică, încercând să i le rupă. Războinicul insectă se zbătea lovind cu braţele lamă care însă nu aveau vre-un efect împotriva corpului din caer.

Situaţia îi era potrivnică lui Kalatin, insectoidul pe care îl enervase se dovedise bine blindat şi vrăjile menite să-l paralizeze pe care le aruncase nici măcar nu-l încetiniseră. Iar lamele ascuţite scoteau scântei albăstrui de fiecare dată când atingeau protecţia magică. Care era la limită.

Gândind iute apucă de la brâu fulguratorul şi trase. Energia descărcării arse două braţe, blindajul şi nervii spatelui.

Creatura îşi încetă pentru moment atacul, tânărul cekar folosind scurtul răgaz pentru a atinge apărătoarea de pe braţul stâng eliberând-i puterea. Zeci de lame din energie pură formară un adevărat şuvoi trecând prin corpul adversarului. Nu-l omorâ, armura îl proteja, într-o anumită masură, dar îi smulse trei picioare şi îi spintecară toracele incapacitându-l.

Având timp la dispoziţie Kalatin începu altă incantaţie, dură ceva mai mult dar atunci când o termină efectul fu vizibil, corpul războinicului insectoid izbucni în flăcări.

Lupta se terminase. Taru reuşise să-şi înfrângă oponentul dar plătise scump, zăcea aproape inconştient la podea, în timp ce Piatră îl rupsese în zeci de mici bucăţele pe al său.

Kalatin se grabi linga Alkanor dar elful întunecat îşi revenise îndeajuns încât sa-I spună să aibă grijă de Kari care era încă în şoc, lama fusese otrăvită lăsând o paralizie temporară în

urma ei.

Piatră apăru prin deschizătura pe care o făcuse în perete trântindu-l pe insectoid în jur

– Sacul meu; îi spuse el lui Kalatin; Găseşti acolo licori pentru vindecare.

Sacul căzuse în timpul luptei lângă o masă dar Kalatin îl văzu şi îl deschise, era plin de flacoane, butelci, tuburi cu unguente şi alte tipuri de lucruri de care ar fi avut nevoie aventurierii în misiune. Căută o sticlă pe care o recunoştea find marcată cu simbolul vindecării şi o duse la buzele luptătoarei. Ca să fie sigur încercă şi una din puţinele vrăji de vindecare pe care le ştia.

Energia binefăcătoare se scurse acoperind rănile şi făcându-le dispărute. Sub ochii lui Kari îşi reveni deschizând ochii.

– Pe Sakra, mă doare capul de parcă m-a lovit un rinocer, murmură ea Kalatin o ajută să se ridice.

Între timp Alkanor, care îşi revenise complet, îl consulta pe Taru. Şi nu-i plăcea ce vedea, vânătorul fusese atins la cap, cu mai mulţi nervi distruşi. Vindecarea acelei zone era mai presus de puterile lui Alkanor în timpul scurt pe care îl avea la dispoziţie înainte ca ceilalţi duşmani pe care îi simţise să ajungă la ei. Dintr-o punguţă extrase un smoc de fire de păr de paianjen şi începu vraja, firele se lungiră, multiplicară începând să-l înfăşoare pe aventurierul rănit. În scurt timp se afla într-un cocon întărit care avea să-l ţină în siguranţă pentru o perioadă scurtă de timp. Alkanor spera să fie destul.

– Piatră, ai grijă de Taru; ordonă el

Apoi către Kalatin care îi recuperase arma lui Kari

– Vrajitorul tău se îndreaptă spre noi. Şi are prieteni cu el. Avem nevoie de spaţiu de mişcare.

– - Poate ar trebui să încercăm să-l convingem de pericolul pe care îl prezintă sackrarizii; tânărul cekar îşi recuperă sceptrul de unde îl scăpase

– Dacă vrei, dar aminteşte-ţi că trebuie să ne grăbim. Nu peste multă vreme regina îşi va părăsi coconul. Şi nu va fi plăcut.

– Uşa asta dă în grădina interioară; tânărul arătă către o uşă din vitralii viu colorate Nici nu ieşiră bine în grădină când printr-o altă uşă apăru Hoghar urmat de un ciclop

într-o armură complicată, un gardian sackraziz şi alţi doi sackrarizi mai mici cu desene complicate pe corp.

– Legători de Vrăji; murmură Alkanor

– Ce sunt aştia? îl întrebă pe acelaşi ton Kalatin

– Magi puternici. Nu-i a bună.

– Ei sunt doar cinci. Pe ei; zise Kari cu elan Kalatin strigă către noii veniţi.

– Vreau să vorbesc cu Hoghar.

Hoghar se opri şi le făcu semn celor care îl urmau să stea pe loc.

– Ce cauţi aici, în compania acestor mercenari, tinere Kalatin. Îţi doreşti moartea atât de repede.

– Aventurierii mi-au spus ce ai de gând să faci. Ai fost în stare să aduci creaturile insectoide în lumea noastră doar ca tu să ai mai multă putere. Ştii că o vor distuge.

– Nu ştii despre ce vorbeşti tinere. Rasa lor este atât de avansată încât suntem doar nişte bieţi primitivi în faţa lor. Îmi vor oferi puteri cum nu s-au mai vazut în lumea noastră.

– În schimb o vor transforma într-un infern. Hoghar doar râse:

– Doar jumătate. Cealaltă jumătate mi-o vor lăsa mie. Voi fi cel mai puternic. Regi şi magi din toate naţiile se vor ploconi în faţa mea. Şi când mă voi plictisi de această lume voi pleca pe alta.

În timpul discuţiei Alkanor formase o vrajă aproape insesizabilă, o vrajă care îi slăbea oponenţii fără ca aceştia să-şi de-a seama ce li se întîmplă. Ţinta lui erau Legătoii de Vrăji, consideraţi mult mai periculoşi decât magicianul uman, caruia fără sprijinul reginei îi scăzuseră puterile considerabil.

– Am vrut să fiu ca tine; strigă Kalatin. Să fiu respectat de către comunitate şi puternic pentru a-mi proteja familia. Acum mă dezguşti

– Eşti naiv tinere dar acum trebuie să terminăm cu prostia asta; vrăjitorul ridică mâna gata să folosească magia

Elful întunecat nu-i dădu timp să-şi termine gestul aruncând o sferă arzândă. Legătorii de Vrăji ridicară o barieră fantomatică care îi protejă de căldura intensă, dându-le timp aventurierilor să se poziţioneze.

– Eu îl iau pe Hoghar, bravă tânărul cekar în timp ce trasa o vrajă care ştia că nu va fi blocată

Avu dreptate. Cu un pocnet înfundat ambii dispărură din grădină reapărând în interiorul sălii de antrenament. Încăperea ovală se afla pe proprietatea lui Hoghar, acolo îşi testa noile vrăji şi tot acolo se ţineau antrenamentele. Pereţi din piatră nu lăsau efectele vrăjilor să scape în afara, pe jos covorul de nisip fin oferea solul perfect pentru înfruntarea dintre magi.

– O mişcare interesntă Kalatin dar acum noii tăi prieteni nu te vor mai putea ajuta.

– Nu-ţi fă griji pentru mine. Doar unul dintre noi părăseşte sala în viaţă. Şi acela sunt eu.

La un singur semn a lui Hoghar doi câini cât nişte viţei se materializară lângă el. Amindoi de culoare spălăcită, guri spumegân-de şi colţi enormi. Familiaritatea cu vraja o facuse să fie atât de uşor de legat. Cei mai mulţi dintre magi exsersau cu anumite vrăji în particular şi de mai multe ori pentru a le putea folosi cu uşurinţă.

Kalatin aruncă un zid umbră în faţa lor, cîinii afundându-se în el şi dispărând.

Celălalt vrăjitor rosti o incantaţie şi toată magia din sală dispăru. Inclusiv zidul umbră.

– Ţi-ai folosit prea multă putere pentru a crea umbra. Nu ştii că e prostie să-ţi foloseşti atâta putere de la început. Câinii mei sunt mult mai ascultători.

Câinii reapărură, patru de data asta.

Kalatin nu se strădui să răspundă. Ci doar să formeze un evantai de flăcări din vârful degetelor chiar când câinii erau să ajungă la el. Focul îi incineră blocându-i vederea şi nu vazu decât prea târziu proiectilele verzui care îl izbiră asemenea unor ciocane în plin. Armura fantomatică îl protejă dar totuşi resimţi din plin atacul.

Căzu în genunchi.

– Ai căzut la un truc ieftin. Mă aşteptam la ceva mai mult; îl ironiză Hoghar

Kalatin strânse din dinţi şi tăcu preferând să-şi strângă energie. Alţi doi bolţi ţâşniră spre el dar de această dată era pregătit, pe braţ apăru un scut care bară atacul. Din cealaltă mână izvorî un torent verde care îl împinse înapoi pe bătrânul vrăjitor.

– Poate totuşi te-am subestimat băiete.

Reptiloidul apăru între cei doi şi ridică securea dublă gata

să-l desfacă în două pe Kalatin.

*****

Alkanor calculase greşit.

Magia cu care îi izbise pe Legătorii de Vrăji nu-i afectase deloc şi amândoi îşi uniseră puterile pentru a-l doborî. Valuri de proiectile magice ciocnindu-se în protecţiile sale asemenea picăturilor ploilor torenţiale.

Elful întunecat se ţinea bine, resimţea fiecare lovitură asemenea unei mici descărcări electrice dar refuza să se lase distras de la vraja pe care o structura. Cu un ultim gest cufundă întreaga grădină într-o mare de întuneric magic. Spera să-i fi prins şi pe prietenii săi în ea, atât Piatră cât şi Kari avea ultravizunea necesară pentru a vedea prin întuneric. Pe când adversarii lor nu vedeau nimic.

Se mişcă rapid formând o altă magie. Pe care o aruncă peste Legătorii de Vrăji. Îl prinse doar pe unul , celălalt mai deştept se dăduse la o parte şi împrăştie întunericul magic cu propri-ai magie.

Cel prins în furtuna electrică rămase paralizat între zecile de arcuri asemănatoare trăznetelor care îl înconjurau.

Alkanor simţi o durere străfulgerătoare în partea dreaptă a corpului, o rază roşie emiţând dintr-un cilindru gros din ghearele Legătorului de Vrăji liber trecuse prin apărarea sa. Nu şia ce fel de armă fusese dar nici nu avea timp să se gîndească.

După ce se ocupa de durere trebuia să-l omoare. Repede.

Folosi o parte din minte pentru a induce energie vindecătoare în timp ce întinse braţul drept spre insectoid. Şi dădu drumul magiei din inel. Un singur proiectil întunecat lovi insectoidul cu forţa unei mici explozii nucleare direcţionate.

Nimic nu mai rămase din el.

Mai rămânea doar unul. Care între timp reuşise să se elibereze.

Era timpul să dea semnalul

******

Kalatin nu se ferise din calea securii reptiloidului ci pară cu scutul, impactul îl clătinase dar îi trimise un vârf de gheaţă prin gât.

Înlocuitorul reptiloidului fu o maimuţă înaltă cu braţe groase care l-ar fi putut rupe cu uşurinţă în bucăţi. Dacă l-ar fi prins, tânărul folosi un truc simplu. Deveni insubstanţial.

Asemenea unei fantome trecu prin maimuţă după care redeveni imediat material şi o atinse cu mâna pe spate.

Trimiţând-o înapoi de unde venise.

Între timp Hoghar nu stătuse cu mâinile în sân şi o tornadă de foc se rotea înspre tânărul mag. Iar de după ea se iţea capul unei alte maimuţe de doi metri.

Însă de această dată Hoghar se întinsese prea mult. O armă distrugătoare tornada era greu de controlat cu precizie, şi, mai mult, ca orice primată, maimuţei îi era frică de foc. Aşa că stătea la distanţă de ea.

Kalatin văzu greşeala şi folosi o pală de vânt pentru a împinge tornada de foc peste maimuţă transformând-o într-o torţă vie.

Apoi îşi întoarse atenţia spre Hoghar acoperindu-l cu o fusiladă de proiectile strălucitoare de forma lacrimilor. Bătrânul mag ridică un cilindru de cristal, o formă de

protecţie magică extrem de puternică în timp ce-şi începea o vrajă de moarte care l-ar fi ucis cu siguranţă pe cel care îndrăznise să-l provoace.

Orbit de ciocnirea picăturilor în scutul de cristal nu vazu niciodată lama argintie care îi trecu prin gât.

„Cum” horcăi el în timp ce-şi trăgea ultimele suflări

Vrăji de vindecare i se rostogoliră pe limbă dar nu le putea rosti, ceva în gâtul său încetase să existe, vrăji non-verbale de vindecare nu ştia decât una şi când o încercă nu simţi magia formându-să.

O a doua lamă argintie îi fulgeră prin piept.

Senzaţia de îngheţare i se răspândea prin corp cu o viteză incredibilă, amorţindu-l.

– Degeaba te împotriveşti, este o magie specială pentru omorât vrăjitori. Noii mei prieteni mi-au dat-o; spuse Kalatin care se apropiase de magul muribund

Hoghar schiţă un gest dar protecţia magică invocată nu apăru.

Cu o dezlegare Kalatin înlătură şi ultimele protecţii magice date de amulte şi inele.

– Îmi pare rău că trebuie să fac asta. Dar nu este altă cale

Cuvinte şi gesturi, magia răspunzând şi formându-se în vraja Sângelui Arzând.

Tot sângele ce curgea prin venele lui Hoghar luă foc. În

numai câteva secunde tot ce rămăsese era o grămăjoară de cenuşă.

Tânărul trasă simbolul pentru ieşirea din arenă. Era momentul să se întoarcă la tovarăşii săi.

******

La primirea semnalului Ossian se ridică. Emanaţiile reginei deveniseră haotice, creeând crăpături în câmpul care acoperea subteranele vilei oprind translocarea sau alte mijloace de deplasare magice.

Percepu o spărtură.

– Să mergem; spuse şi trasă trei simboluri în aer. Un vârtej de lumini şi culoare se formă în faţa celor doi aventurieri.

– Sper ca ai nimerit bine capătul. Nu ca ultima oară; mormăi Ras înainte să păşească în vârtej

Pentru o fracţiune de timp universul îngheţă pentru cei doi, apoi reveni la normal ieşind în subsolul vilei. Grota prost luminată cu ajutorul torţelor pe jumătate stinse era doar punctul de pornire pentru mai multe tunele cufundate în întuneric. Lipsa de lumină nu reprezenta un impediment, Ossian vedea cu ochii magiei iar Ras avea infravedere. Pereţii grotei erau acoperiţi cu o mâzgă maronie şi un fel de substanţă tare dar în mod clar organică de aceeaşi culoare.

– Nu puteau să aştepte şi ei un pic înainte să redecoreze; Ras ieşise într-o baltoacă de mâzgă până la genunchi

Atenţia lui Ossian se concentra pe emanaţiile magice care umpleau coridoarele. Se rarefiaseră, dar chiar şi aşa urma principală se dovedea uşor de sesizat.

– Pe aici. Nu suntem departe; arătă către un tunel de la dreapta lor

Ras încuviinţă din cap şi aruncă unul dintre cilindrii scurţi în întunericul coridorului. Gaz violet ţâşni prin ambele capete acoperind coridorul cu o ceaţă fină. Gazul era un produs chimic special care îngreuna vederea şi comunicaţiile dintre insectoizi. Le făcea şi rău dar Ossian era sigur că Gardienii sau Legătorii de Vrăji nu aveau să fie afectaţi.

Înaintară cu atenţie, coridorul devenind din ce în ce mai larg, din el deschizându-se alte tunele. Neinteresante, Ossian urmărea dâra de magie a Reginei.

Tocmai pe când treceau de o intersecţie Ossian simţi ceva, ceva puternic. Şi iminent. Fulgerător îl apucă de umăr pe

tiefling trăgându-l înapoi.

La timp căci peretele explodă şi gardianul sackrariz sfâşie locul unde fusese Ras cu o lamă energo. Ossian reacţionă instinctiv şi vârful toiagului său scuipă o undă gălbuie lovindu-l pe gardian şi împrăştiind-ul în toate direcţiile.

Fără să scoată vre-o vorbă îşi continuară drumul. Fără alte incidente până ce dară într-un zid de ceaţă. Aceeaşi putere magică în stare pură a reginei pe care o urmaseră până acum. Doar că prinsese formă tangibilă. Şi le tăia drumul.

Ossian atinse zidul cu simţurile magice dar trebui să se retragă. Ceaţa reacţionase violent.

– Să-l dăm jos. Dar să ne conservăm puterile.

Îndreptară baghetele magice spre zid şi sfere de foc se combinară cu proiectile energetice până ce protecţia magică se dizolvă.

Ossian îi acoperi pe amândoi într-o masă aproape lichidă de o culoare roşiatică care se lipi de ei asemenea unei a doua piei. Protecţie împotriva magiei.

– Sper că ţi-ai amintit să iei amuleta care te protejează împotriva armelor normale? Întrebă el în timp ce se învelea în protecţia de care tocmai amintise

Ras înclină capul afirmativ.

– O păstrez pentru urgenţe.

– Asta e urgenţa. Am ajuns la ţinta noastră.

Ras rosti cuvântul care activa puterea amuletei şi fu la rândul său învăluit de magie protectoare.

Caverna în care intrară era largă, cel puţin zece metri înălţime, vre-o treizeci adâncime şi alţi douăzeci în lăţime. De-a lungul pereţilor fuseseră aranjate o mulţime de obiecte şi ceea ce pentru insectoizi erau piese de mobilier sau echipamente.

Şi în mijlocul lor o structură din materialul organic maroniu în care se găsea, prins cu substanţă lipicioasă, un cocon de mari dimensiuni. Protejat de patru insctoizi înarmaţi până în dinţi.

Înăuntru se afla regina sackrarizilor.

Ossian îi simţea puterea, dar nu numai atât. Îi auzea gândurile inconştiente. Îi era frică. Şi striga telepatic după ajutor. Dar puterea ei încă nu se maturizase îndeajuns pentru a-şi chema suratele de dincolo de void. Iar gărzile din această lume se terminau cu repeziciune.

Gardienii înaintară gata de atac.

– Oss, îţi dai seama că sunt patru. Şi doi dintre ei magi.

– Taci şi să ne apucăm de treabă. În curând regina îşi va părăsi coconul.

Braţul înarmat cu lansatorul de plasmă a unui războinic se ridică gata să trimită jetul disrugător în intruşi. Ossian fu mai rapid, din sceptru şi palmă ieşi o trăznet paralizant care îl prinse pe gardian după care sări la următoarul, şi tot aşa până ce toţi patru erau prinşi de forţa paralizantă.

Ras nu statea pe loc, ştia că prietenul său folosise magie puternică pentru a-i prinde pe toţi patru şi îi taxa puterile. Un atac la regină ar fi fost ineficient, încă era apărată de protecţii magice imposibil de spart de el. Aruncă cilindri cu gaz la picioarele lor după care îndreptă sceptrul şi fulguratorul înspre unul dintre Legătorii de Vrăji. Sceptrul eliberă o vrajă care distruse toate protecţiile mistice după care fulgerul distruse partea cea mai vulnerabilă a insectoizilor. Capul.

Magie haotică trecu peste toţi ca o undă eliberându-i pe sackrarizi. Regina le venise în ajutor. În singurul mod pe care îl ştia. Eliberând magie în stare haotică.

Eliberate, insectele uriaşe trecură imediat la atac. Zeci de ţepi superacceleraţi umplură încăperea căutându-i pe aventurieri. Ras prinse cel puţin trei dar fură oprite de magia protectoare.

Lăsându-l pe tovarăşul său să se ocupe de un gardian Ossian se concetră pe ceilalţi doi, după ce primi o pală de foc peste scut de la magul advers. Se apelcă presând cu palma podeaua, vrejuri groase ieşiră din sol încolăcindu-se şi ţintuindu-i pe loc.

Chiar şi ţintuit braţul cu plasmă al războinicului se mişca încetul cu încetul biruind rezistenţa vrejurilor. Nefericitul se marcă singur ca prima ţintă a lui Ossian.

Lancea Eterală străbătu toracele insectoidului şi nu numai atât. Unda de şoc rupse creatura în cel puţin cinci bucăţi. Ca la toate rasele insectoide membrele continuau să se mişte şi după moarte iar o zvâcnire fu deajuns să delanşeze proiectorul. Noroc că plasma se împrăştie neputincioasă departe de aventurier.

Ras avea propriile probleme, gardianul insectoid nu era un duşman care să poată fi subestimat. Împroşcase deja jeturi de acid puternic coroziv care deja ruinase scutul din lamele de metal care i se desfăşurase pe braţ. Iar lamele încastrate în

membrele secundare barau spada sa. Totuşi tieflingul păstrase câteva suprize.

Activă puterile speciale ale cizmelor şi inelului de pe degetul mijlociu al mâinii stângi. Deneni mult mai rapid şi acum în loc de un singur Ras, cinci aventurieri îl copleşeau cu atacurile lor pe insectoid. Care derutat lovea în toate direcţiile.

Adevăratul Ras lăsă dublurile sale iluzorii să-l ţină ocupat cât timp el lunecă sub ţintă spada demonică despicând cu uşurinţă armura şi exoscheletul, lichid alb-verzui urât mirositor acoperindu-l. Continuă să taie cu forţă, evitând braţele înarmate, până ce nu mai rămase decât bucăţele din el.

Eliberându-se, magul insectoid aruncă o salvă de săgeţi acidice în direcţia celor doi aventurieri cât timp lega o sferă de energie între cele patru braţe ale sale.

Negrul zâmbi şi din palma sa stângă se eliberă un proiectil roşiatic. Asemenea proiectilelor ghidate, legat printr-un cordon de forţă de Ossian spirală prin ceaţa groasă ce umpluse caverna şi ţinti Legătorul de Vrajă. Care simţind primejdia trimise o rază zdrobitoare să întâlnească proiectilul.

Cele două forţe se ciocniră, o confruntare a magiei şi voiinţelor din care doar unul urma să scape în viaţă. Luptă pe care sakraidul o pierdu.

Proiectilul izbi exoscheletul, energia răspândindu-se până în cele mai îndepărtate părţi ale corpului. Apoi explodă, magul dezintegrându-se în mii de bucăţele.

– Mai sunt? Ras îndepărtă cu lama urmele de mucozităţi intestinale rămase pe armură

Ossian ridică din umeri, nu ştia câţi dintre gardienii sackrarizi se luptaseră cu cealaltă echipă. Folosi o undă de localizare care se revărsă în toate direcţiile ca cea creată de o piatră aruncată într-un iaz.

Unda dezveli un trio de muncitori sackrarizi învăluiţi în mantia invizibilităţii la intrarea în cavernă.

– Oss!! Strigă Ras;

Reacţionând instantaneu Ossian îndreptă toiagul spre insectele urişe înainte ca acestea să-şi dea seama că au fost descoperite.

Suflul îngheţat alb-orbitor îi cuprinse pe toţi trei transformându-i în sloiuri.

– Bună mişcare; tieflingul bătu uşurel cu vârful spadei unul

dintre sloiurile de gheaţă, magia folosită de Ossian fusese impresionantă, le îngheţase până şi interiorul

– Sparge-i. Eu trebuie să mă ocup de regină.

În coconul ei regina nu stătuse chiar degeaba. Îşi întărise apărarea. Orice vrajă obişnuită ar fi deviat sau ar fi fost respinsă. Urma să rămână acolo până ce duşmanii îngrozitori care îi uciseseră soldaţii plecau.

Ossian avea alt plan, vraja pe care o construia era cu mult mai complicată, liniile magice de pe pielea lui străluceau conducând magia. În toiag, a cărui vârf devenise un soare miniatural îndreptat direct spre coconul reginei.

În curând puterea deveni de necontrolat. Ras precaut, ştiind ceea ce va urma se retrase la gura cavernei.

Regina simţi energiile adunate şi trimise un ultim strigăt telepatic de ajutor către suratele ei. În van.

Fluxul energetic ce ţâşni din vârful toiagului era energie în starea ei pură, forţa primordială a universului. Nimic nu-i i-ar fi putut sta în cale, şi nici scutul nu o făcu, dispăru împreună cu mai multe zeci de metri de stâncă din spatele său.

Explozia de energie zguduise din temelii caverna care stătea să se prăbuşească. Bucăţi de pământ cădeau deja din tavan ameninţând să-i îngroape pe cei doi.

– Să ieşim naibii de aici; Ras îl sprijini pe tovarăşul său care clătinându-se fu cât pe ce să cadă

Celălalt se mulţumi să încuviinţeze păstrându-şi forţele pentru a rosti incantaţia. Poarta fantomatică îi înghiţi depunându-i deasupra pământului la intrarea pe proprietate. De acolo îi putură vedea pe restul tovarăşilor lor venind şontânc şontâc pe cărare. Kalatin îl sprijinea pe Alkanor. Piatră îl căra pe Taru, corpul golemului parea crăpat în cel puţin trei locuri, Kari venea în spate acoperindu-i cu arbaleta în stânga, dreapta fiindu-i prinsă într-un bandaj improvizat.

– Sunteţi bine? se interesă Ras când cei patru ajunseră lângă ei

– Îhî; afirmă Piatră

– Aţi reuşit; întrebă cu jumătate de gură magul elf întunecat

– Da. Regina nu mai reprezintă o ameninţare pentru această lume; răspunse Ossian Alkanor se aşeză pe pământ cu spatele sprijinindu-se de poartă.

– Aven nevoie de timp să ne refacem; murmură

– Cu toţii suntem obosiţi; Ras încă se curăţa de intestine insectoide

– Tu nu a trebuit să te lupţi cu un Legător din prima triadă; Alkanor trase o duşcă de lichid restaurator

– Kalatin, cât timp va trece până ce va trece cineva pe aici? Tânărul se gândi un pic înainte de a răspunde.

– Nu înainte de două, trei zile. Hoghar era recunoscut pentru că nu-i plăceau musafirii. Iar luptele dintre vrăjitori sunt destul de frecvente în împrejurimile Cekarului. Probabil servitori sau care cu provizii vor fi primii care vor veni.

– Timp destul ca să ne pierdem urma. Dar este precaut să ne facem odihna la vila ta, s-ar putea ca unii aliaţi a lui Hoghar să dorească răzbunare. Apropo, ce s-aîntâmplat cu Hoghar?

– L-am omorât; rosti Kalatin cu greutate

– N-ai avut de ales amice; îl consolă alkanor

– Să mergem prieteni. Munca noastră aici s-a sfârşit; spuse Ossian

****** Mai târziu, la vila lui Kalatin, cu toţii stateau în salonul central odihnindu-se, Taru li se alăturase după ce a fost vindecat pe deplin cu ajutorul Restaurării.

– Cât o să mai staţi?

Ossian râse la întrebarea tânărului cekar.

– Deja te-ai săturat de noi?

– Nu deloc! Sări Kalatin temându-se ca vorbele sale să fie greşit interpretate; Doar mă gândeam. Ce veţi face acum, vreau să spun după ce plecaţi de aici.

Elful întunecat aşeză paharul plin cu vin de cea mai bună calitate înapoi pe masa cristalină înainte de a răspunde:

– Întâi mergem pe Avador să ne recuperăm nava. Apoi pe Dorad, am eu ceva de discutat cu informatorii noştri. Apoi vedem noi, poate câteva săptămâni de odihnă după aşa o misiune reuşită.

– Aveţi o navă!

– Cum ai vrea să ne deplasăm repede în jur. Binenţeles că avem un vas. „Şuierătorul”,după zgomotul pe care îl fac motoarele când ne ridicăm. N-am adus-o fiincă ar fi fost o intervenţie prea evidentă.

– Şi nu uita de marea petrecere; îi aminti Ras Ceilalţi îşi manifestară aprobarea, fiecare în felul său.

– N-am uitat. Vom avea şi petrecerea; explicându-i lui Kalatin; De fiecare dată când ne întoarcem dintr-o misiune celebrăm faptul că suntem cu toţii împreună.

– Dar de ce întrebi, tinere prieten? se interesă Alkanor

– Păi, ştii.... dacă mai aveţi un loc liber, ... dacă aş putea să vin cu voi. Ca unul toţi aventurierii începură să râdă.

– Deci tânărul meu prieten, vrei să vii cu noi. Vrei să-ţi laşi în urmă casa şi să te pui pe drumuri şi o viaţă plină de primejdii în care nu se ştie dacă mai supravieţuieşti zilei de mâine. Nu este un drum uşor.

– Acolo este un univers întreg de explorat. Dacă nu plec acum nu cred că voi mai avea vreoda-tă o asemenea şansă. Pot să ajut, să lupt la nevoie.

Ossian ridică mâna întrerupându-l

– Ne e nevoie. Alk mi-a spus cum ai luptat şi e mândru de tine. Ai învins un magician mult mai puternic decât tine arătând un sânge rece remarcabil într-o situaţie de luptă. Dacă chiar vrei să vii cu noi nu avem nimic împotrivă.

Ceilalţi aclamară, Piatră îl bătu pe spate cu atâta putere încât îl trimise pe Kalatin de-a berbeleacul pe podea.

Tânărul scoase din pivniţă cele mai bune mâncăruri şi băuturi. Oricum nu mai avea nevoie de ele, administratorul putea să aibă grijă de proprietate în lipsa lui.

O nouă filă din viaţa lui se întorsese, viitorul lui era acolo, afară, printre planuri şi dimensiuni inimaginabile.